

Della pap(nő)

Della a művészetek és művészek legfőbb pártfogója. A köznép számára talán túlságosan is elvont, de mindazonáltal aki nem sajnálja a fáradságot és hajlandó időt szánni rá, hogy megismerje az általa sugallt életfilozófiát, az mindenképpen megkedveli.

Della a jó értelemben véve öntörvényű és ki nem állhatja a sablonokat. Ezért természetesnek tűnik, hogy hívei előtérbe állítják az egyéniséget és a tekintélytisztelet sem jellemzi őket.

Tőle és követőitől távol állnak a világ gondjai, a művészetet magáért a művészetért kedvelik. Vallják, hogy a legnagyobb műalkotásokban nem tükröződik vissza a valós világ. Talán ezért képesek ezek az alkotások mindenkit lenyűgözni.

Az istennő különös kapcsolatban áll híveivel. Ezt jellemzi a meghitt, formalitásoktól mentes bensőségesség és a teljes szabadság. Della - a többi istentől eltérően - nem egyengeti hívei útját, épp ezért biztos lehet benne, hogy a felé irányuló szeretet mindenféle érdektől mentes. Az egyetlen igazi segítség, amit az istennő a híveinek add az, hogy segít a gondolatokat megtisztítani a világ szennyétől. Bizony az igazi művészeket az emberek gyakran habókosnak - rosszabb esetben örültnek - tartják, annyira elszakadnak a való lélettől. Sokszor látták őket készülők műveik előtt órákat üldögélni, miközben

magukban beszéltek és mutogattak. Pedig nem bolondok ők, ilyenkor istennőjükkel beszélgethetnek. Ezt persze senki sem hiszi el nekik és ők nem is törik magukat, hogy meggyőzzék a kétkedőket.

Igen, Della a papok közvetítése nélkül is kapcsolatba szokott lépni híveivel. Persze, ez azért keveseknek adatik meg: csak a legnagyobb művészek részesülnek ebben a különös kegyben. Ez a szokás meg a régmúltból ered. Ugyanis Della volt az egyetlen isten, akinek eredetileg nem voltak papjai. Nem érezte szükségét, hogy legyenek. Kevésszámú híve ugyanis megingathatatlanul szerette és tisztelte őt.

Della egyháza így valamivel későbbre teheti eredetét, mint a pyarroni panteon többi egyháza. Az istennő ugyanis csak akkor döntött megalapítása mellett, amikor nyilvánvalóvá vált: a köznép egyszerűen nem érti meg a dellai művészeket és alkotásaikat. Nem képesek elvonatkoztatni a saját szürke életüktől és a művekben is a valóságot keresik. A művészek pedig ügyet sem vetettek erre és nem törődtek azzal, hogy elmagyarázzák művészetük lényegét. A papság tehát azzal a céllal alakult, hogy megvilágosítsa az átlagemberek elméjét, így óvva a művészeket és alkotásaikat. Mert bizony az ember gyakran elpusztítja azt, amit nem ért.

A papok feladata tehát nem a hívek lelki életének az irányítása, erre nincs is szükség. A papok járnak a világot, okítva a népet a valódi művészet szépségeire így igyekezők megóvni a szépet és művészt valamint ezek alkotóit. Igyekeznek mindenkit meggyőzni a művészet szépségéről és szükségességéről. Barmikor, bárkivel hajlandóak megvitatni érveiket, de ha szép szóval nem megy, akkor erővel védik meg azt, amit értékesnek tartanak. Jellemükből adódóan (ami többnyire káosz) nem igazán érdekli őket, hogy ki és miért akarja elpusztítani istennőjük jogos tulajdonát (annak tartanak minden művészi alkotást) harcra szállnak érte.

Természetesen azért a hívekről sem feledkeznek meg. Maguk is művészek leven szívesen tárgyalnak meg velük mindenfélét „szakmai” kérdésekről és mondanak véleményt a készülő remekékről. Ha ismertebb művész lakóhelye közelében járnak, semmiképp sem mulasztják el felkeresni őt.

A papság, hogy jobban elláthassa feladatát valamivel több konkrét segítséget kap istennőjétől, mint a többi Della hívő. (Ez a M.A.G.U.S.-ban úgy jelentkezik, hogy az istennő papjai használhatják a lelek szférát.)

A papok általában már kora gyermekkoruk óta a rendházakban nevelkednek. Ha egy gyermekről kiderül, hogy tehetséges a Della-kolostorok szívesen fogadják. Az alapokat a legtöbb művészeti ágban elsajátítják, és amikor már képesek önállóan választani, egynek a valódi mesterei lesznek. Természetesen mindezek mellett elsajátítják azokat az ismereteket is, amelyekkel a papi teendőiket elláthatják. Ha egy pap úgy érzi, hogy rendházában többet már nem tanulhat, akkor útra kell, végzi, feladatát és tanul. Mire túljut életének deklóján képessé válik egy igazi, istennőjének tetsző remekmű megalkotására. Miután ezt elkészíti, akkor Della és az alkotás tiszteletére szentélyt avat, ahol elhelyezi. Általában ilyenkor le is telepsznek és maguk gondozzák saját szentélyüket, de a papok közül kikerülő legnagyobb művészek azonban visszatérhetnek saját rendházukba, ahol a növendékek nevelésében vesznek részt.

Mondani sem kell, hogy ezek, a Della papjai életének fénypontját jelentő műalkotások igen értékesek, a feketekereskedelemben vagyonokat fizetnek értük. Am nyíltan nem igen szoktak velük büszkélkedni új gazdáik, mert Della egyháza

mindent megtesz azért, hogy visszaszerezze, és méltó helyre juttassa az alkotásokat.

Néhány művészeti ágban (pl. zene, tánc) nem igazán lehet fizikailag maradandót alkotni. Ilyenkor a művész-pap egy olyan stílus kialakítására törekszik, ami egyedi és tökéletes. Ha ezt elérte, akkor letelepszik és a szentély, amit alapít, egyben iskolaként is működik, ahol a növendékek a pap által kiművelt stílust tanulhatják, amíg a mestereivé nem válnak.

A Della-papok a következőket képzettségekkel indulnak útnak a rendházból:

Képzettség	Fok/%
Fegyverhasználat	Af
Pszi	Mf*
4 Nyelvtudás	Af 5,5,5,5 **
Írás/olvasás	Af
Vallásismeret	Mf
Történelemismeret	Mf
Etikett	Af
Értékbecslés	Af
Művészetek	Af/Mf ***

* Mesterfokú, kivéve a Pszi-ostrom, amely a Kyr Metódus diszciplínájával azonos

** Azon művészi ágakat választó növendékek, amelyben a nyelvnek nagy szerepe van (pl.: költészet) az anyanyelvüket Mf-on sajátítják el. A négy nyelv ismeretébe beletartozik az anyanyelv és a közös nyelv ismerete is.

*** Az összes művészetet elsajátítják alapfokon, ám egyet mesterfokon is megtanulnak. Fontos tudni, hogy ezek a művészetek nem fedik le a világi képzettségeket: például egy táncművészetet művelő pap még nem biztos, hogy jól táncolja a különböző udvari táncokat és az építészetnek hódoló sem fog tudni felhúzni egy házat.

A magasabb szinteken a következő képzettségekhez jutnak:

Tsz.	Képzettség	Fok/%
3.	Értékbecslés	Mf
4.	Etikett	Mf
10.	A mű elkészítéséhez szükséges tudás kiteljesedése	

Della rendhazaiban a következő művészeti ágakat sajátíthatják el a növendékek:

- Szobrászat
- Festészet
- Költészet
- Próza-irodalom
- Építészet
- Zene
- Zeneszerzés
- Tánc
- Színművészet

A Della papok művészeti képzettségei:

A különféle művészeti ágakban alapfokon képzett karakter jól ismeri a különböző stílusirányzatokat és az irányzatok főbb képviselőit. Tévedhetetlenül meg tudja állapítani, hogy egy alkotás melyik stílusban készült, sőt esetleg az alkotót is. Nagyvonalakban tisztában van a készítési technikákkal. Képes véleményt formálni a kész és a készülő művekről, kritikai észrevételeit meg is tudja indokolni. Ám alkotni igazából nem képes, erre csak a mesterfokon képzett karakter vállalkozhat a siker reményében. A mesterfokon képzett karakter már valódi művész. Jól ismeri valamennyi készítési technikát és alkalmazni is tudja azokat, bár általában minden művésznek megvan a maga kedvenc módszere. Itt kell megjegyezni, hogy egy Della pap, ha csak alapfokon képzett egy művészeti ágban, akkor meg sem kísérel alkotni abban, mert azt az istennő megcsúfolásának érezné. Természetesen egyéb karakterek megpróbálkozhatnak az alkotással már alapfokon is, de az avatott szem azonnal észreveszi az alkotó alacsony képzettségi fokát.

A művészeti képzettségeket a karakterek Della-rendházakban illetve Della papok által alapított iskolákban sajátíthatják el. Af.: 6 Kp, Mf.: 50 Kp.

A Della papok a következő művészeti ágakban szereznek képzettségeket (ebből az egyik mesterfok):

Szobrászat: szobrok és domborművek, a legkülönbözőbb anyagokból.

Festészet: festmények, rajzok és metszetek.

Költészet: költemények

Próza-irodalom: regények, novellák, leírások

Építészet: távol áll a köznapi építészettől, inkább a szobrászathoz hasonlít. Épületeket tervez és épít, de mindenféle funkcionalitást mellőz, kizárólag a formát veszi figyelembe.

Zene: a „harmóniát” igyekszik megszólaltatni, mindenféle mágia nélkül a választott hangszeren.

Zeneszerzés: olyan zeneművek megkomponálása, amelyek helyes eljátszása harmóniához vezet.

Tánc: nem köznapi táncok. Földi szemmel leginkább a baletthoz hasonlíthatnánk.

Színművészet: Bár színészetnek nevezik, de soha sem játszanak hagyományos darabokat. A testtel próbálnak meg hangulatokat kifejezni, harmóniát sugallni.

Megjegyzés: Mivel a Della - pap sok képzettséget kap meg alapban, ráadásul a választott művészeti ágban folyamatos továbbfejlődésre, a többi művészeti ágban pedig szinten tartásra van szüksége, ezért a későbbiek során a többi paphoz képest kevesebb kp.-t kap. A Della pap kp alapja: 6, kp/szint: 5.

A papi varázslatokról:

Della papjai a lelek szférába tartozó varázslatokat használhatják, ám az Aszkézist kicsit más formában. A Della papok az aszkézis alatt elszakadnak a földi gondoktól (amelyekkel a többi Della hívővel ellentétben gyakran szembe kell nézniük) és így sokkal felszabadultabban alkothatnak. A legremekebb műalkotásokat aszkézis alatt készítik.

A Della papok fegyvertára:

Az istennő papjait semmiféle egyházi vagy isteni törvény nem korlátozza fegyverük kiválasztásában, mégis a Della papok legtöbbször nem használ sohasem zúzó, célzó vagy hajtófegyvert. Ennek az az oka, hogy ezekkel a fegyverekkel a

pontos célzás körülményes és egyáltalán nem biztos, hogy sikerül. Ezért sokkal nagyobb az esélye annak, hogy egy esetlegesen értékes műalkotást véletlenül megsemmisítsen vele. Sokkal inkább azokat a fegyvereket kedveli, amelyekkel pontosan és jól behatárolhatóan lehet küzdeni. Pl.: Kard, tör, stb.

Az istennő papjai időnként pajzsot is szoktak hordani maguknál, de ez soha sem művészi kidolgozás, mert az nem raknak egy erős ütés elébe.

Egy kis adalék a Della papokhoz:

Történet:

Tharnen régóta volt már együtt a csapattal. Neki sem volt határozott úticélja és a többieknek sem, így mindannyiuknak megfelelt a vándorélet. Mindig abból éltek, ami éppen adódott, de szükségét soha sem szenvedtek, mert egy ilyen jól képzett csapatnak mindig akadt valami jól fizető feladat. Igaz, válogatóságok voltak, mindig csak olyan munkát vállaltak, ami összefért az elveikkel. Mint például a mostani is. Thar néhány gonosz hívet kell elfogniuk vagy megsemmisíteniük, akik a városi igazságszolgáltatás elől a környező hegyekbe menekültek.

Óvatosan haladtak, hisz közel lehetnek már. Egy tapasztalt nyomkereső az élet árulkodó nyomait láthatta mindenütt, bármennyire is igyekeztek gondos kezek eltüntetni azokat. Vohn, a félelf tűnt fel előttük a semmiből és a kezével megálljt parancsolt. Suttogva számolt be arról, hogy meglelte őket, majd azt is elmagyarázta, miként lephetnek meg a gyanútlanul pihenő ellenséget.

Bekerítették az egész bagázst. A rajtaiütés olyan jól sikerült, hogy szinte mozdulni sem volt idejük. Nem finomkodtak. Aki nem dobta el rögtön a fegyvert (ilyen egy sem volt) azt kíméletlenül lemészárolták. Annak a néhány szerencsétlennek, akinek volt ideje a sziklafalhoz hátrálni, nem sok esélye maradt.

Tharnen és Gustavszen - egy tagbaszakadt, félvértes harcos - egyszerre támadtak az egyik védekezőre. Tharnak eme híve igen jólöltözött férfi volt. Látva szorult helyzetet bal kezével a vállához nyúlt, lekapcsolta köpenyét és amúgy shadleki módon felig a karja köre csavarta.

Tharnennek csak egy pillantás kellett ahhoz, hogy felismerje a nagyszerű O'Junen mester

munkáját. A gyönyörű ívek, a pompásan harmonizáló színek. Csodálatos remekmű!

Ekkor Gustavszen kardja lesújtott. Az ellenfél bal keze védekezően mozdult, hogy a köpennyel megpróbálja eltéríteni a csapást, de feleslegesen. Tharnen ugyanis gyorsabb volt. Fém csendült fémen, ahogy a Della pap kardja megakasztotta a marni készülő penget.

- Vigyázz a köpenyre! - kiáltotta oda méltatlankodva az értetlenül bámuló harcosnak, és hogy nyomatékot adjon szavainak, félig Gustavszen és a Tharr hívő közé állt. Vesztére. A „nemes ellenfél” ugyanis kihasználva a pillanatnyi figyelmetlenséget, a bordái közé döfte a kardját.

A harc véget ért. Az aranyok nem voltak rosszak, ugyanis mind a tizenegy Tharr hívő holtan feküdt a szikla tövében és nekik néhány kisebb karcolás mellett mindössze egyetlen halottjuk volt. Mégis szomorúak voltak. Az elmúlt hónapokban nagyon megkedveltek Tharnent. „Jó bajtárs volt, mindig lehetett rá számítani. Néha ugyan túlzásba vitte a lelkesedést mindenféle kacatok iránt, de ettől eltekintve jól ki lehetett vele jönni. Időnként eltűnt pár napra, ilyenkor állítólag alkotott. Mutatott is néhány pofás kis szobrocskát, amit saját elmondás alapján egy új stílusirányzat próbálgatása közben készített, úgyhogy ez akár igaz is lehetett. Haj, szegény! De hát Gustavszen szerint magának kereste a bajt. Mindenesetre sokat tanultak tőle. Mostanában az egész csapat egy kicsit más szemmel néz a művészekre és alkotásaikra. Na, mindegy, istennőd öleljen keblére!

?

Szerző: Sajo

Forrás: MAGUS Lista

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent a MAGUS-Site G-portal oldalon is, a szerző neve alatt.